

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 51/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Róbertom Gombalom, advokátska kancelária, P. Rádayho 14/A, Lučenec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12 Co 547/2016 z 27. januára 2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Oboer 8/2017 z 10. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. októbra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 12 Co 547/2016 z 27. januára 2017 a postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Oboer 8/2017 z 10. augusta 2017 (spolu ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na návrh sťažovateľky Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) vydal 20. októbra 2009 poverenie pre súdneho exekútora na vymoženie istiny 165,97 € s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu, ktorým bol zmenkový platobný rozkaz krajského súdu sp. zn. 10 Zm 1808/99 z 25. augusta 1999. Na základe takto vydaného poverenia bola vedená exekúcia súdnym exekútorom. Okresný súd zastavil exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku, hoci sťažovateľka ako oprávnená, ktorá svoje právo zo zmenky preukázala nepretržitým radom indosamentov, doplnila návrh na vykonanie exekúcie podľa § 243 ods. 6 Exekučného poriadku. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením sp. zn. 12 Co 547/2016 z 27. januára 2017 rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekúcie ako vecne správne potvrdil a k dôvodom odvolania uviedol, že v danom prípade nejde „o retroaktivitu, pretože citované zákonné ustanovenie § 39 ods. 4 Exekučného poriadku stanovilo oprávnenému povinnosť do budúca. t. j. v lehote 30 dní od účinnosti zákona č. 438/2015 Z. z., ktorým bol zmenený a doplnený Exekučný poriadok (t. j. do 30 dní odo dňa 23. 12. 2015) opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa vlastného vzťahu

oprávneného (resp. vlastného vzťahu jeho právneho predchodcu) s povinným“. Sťažovateľka podala proti potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Oboer 8/2017 z 10. augusta 2017 ako neprípustné odmietol. Odmietnutie dovolania odôvodnil tým, že dovolanie sťažovateľky smerovalo proti potvrdzujúcemu výroku odvolacieho súdu o peňažnom plnení, ktoré neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, preto nie je proti uzneseniu prípustné dovolanie podľa § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Najvyšší súd sa teda z dôvodu odmietnutia dovolania nezaoberal dôvodmi podaného dovolania.

3. Podľa slov sťažovateľky *«Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd sa uznesení nevysporiadal... s tým, že oprávnený zrozumiteľným spôsobom v jeho odvolaní vysvetlil prečo ako právny nástupca pôvodného majiteľa zmenky nevie opísať rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa vlastného vzťahu oprávneného (resp. vlastného vzťahu jeho právneho predchodcu) s povinným a to vzhľadom na to, že podľa právneho stavu platného do 22.12.2015 nebol povinný v zmysle žiadneho právneho predpisu platného v Slovenskej republike preukazovať vlastný vzťah s povinným a medzičasom pôvodný oprávnený zanikol.*

... sťažovateľovi ako oprávnenému v exekučnom konaní nebola poskytnutá dostatočná súdna ochrana a ani Najvyšší súd Slovenskej republiky a ani Krajský súd v Košiciach neposúdil exekučnú vec oprávneného riadne a zákonne a bez zohľadnenia, že voči oprávnenému došlo k uplatneniu nepovolenej retroaktivity, porušeniu princípu právnej istoty na strane oprávneného a zásahu do jeho práva vlastniť majetok, pretože nezákonným zastavením exekúcie sťažovateľ - oprávnený príde o možnosť získať od povinného majetok.

Navyše podľa sťažovateľa... Najvyšší súd Slovenskej republiky nesprávne vyhodnotil neprípustnosť podaného dovolania oprávneného, pretože na rozhodovanie v exekučnom konaní nesprávne aplikoval stanovenie § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku v zmysle ktorého dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Sťažovateľ zastáva názor, že na exekučné konanie nie je možné z hľadiska posudzovania prípustnosti dovolania uplatniť „bagatelný cenzus“ zavedený ustanovením § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, pričom je zrejmé, že napadnutý výrok odvolacieho

súdu v posudzovanom prípade nehovorí nič o peňažnom plnení, ale potvrdzuje rozhodnutie o zastavení exekúcie, nie o peňažnom plnení.

... Podľa sťažovateľa je porušením jeho ústavného práva na súdnu ochranu a aj porušením jeho práva vlastníť majetok taký postup súdov, kde súdy zastavia exekúciu, ktorá je vedená základe právoplatného exekučného titulu, ktorý bol súdom vydaný a aj nadobudol právoplatnosť v čase, keď neplatila právna úprava ochrany spotrebiteľa, ktorá platí v súčasnosti a konajúce súdy vyžadujú splnenie nesplniteľnej podmienky, pretože požadujú aby oprávnený k ďalšiemu pokračovaniu exekúcie splnil podmienku opisu rozhodujúcich skutočností týkajúcich sa vlastného vzťahu s povinným a podmienku pripojenia dôkazov.».

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o porušení jej v záhlaví označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu postupmi a napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu, aby napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu, resp. krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu v dôsledku arbitrárnosti napadnutých uznesení, ktorými došlo k potvrdeniu zastavenia exekúcie (krajským súdom) vedenej na návrh sťažovateľky a k následnému odmietnutiu sťažovateľkinho dovolania (najvyšším súdom).

9. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov ma rovnaký zákonný obsah a ochranu... Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

11. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00), a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

12. Z napadnutých uznesení vyplýva, že predmetom exekúcie vedenej na návrh sťažovateľky ako oprávnenej bolo vymoženie peňažnej pohľadávky v sume 165,97 € s príslušenstvom, ktorú z hľadiska jej výšky možno považovať za bagateľnú.

13. Ústavný súd opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak Občiansky súdny poriadok (v minulosti) a Civilný sporový poriadok (v súčasnosti) upravujú, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce (v súčasnosti) desaťnásobok minimálnej mzdy, táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013), ktorá vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi, potom by bolo proti

logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý aj do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď je v hre zjavne bagateľná suma, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

14. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (obdobne II. ÚS 804/2015, I. ÚS 477/2017).

15. Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľky v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2018